

ΤΟ ΑΧΤΙ

Ἡ ζωὴ πέρνει φόρα, σὰ νὰ θέλει νὰ βγάλει τὸ ἄχτι της, τὸ βαθύ της ἄχτι. Καὶ τὶ εἶναι τὸ ἄχτι αὐτὸ ποῦ τῆς δίδει τὴ φόρα της, φλόγα διασκορπισμένη μέσα στὰ ἄτομα;

Τὸ ἄχτι εἶναι αὐτὴ ἡ ζωή. Ὅπου ἄχτι ἔκει καὶ ζωή. Ὅπου σβύνει τὸ ἄχτι, ἔκει σταματᾷ κι' ἡ ζωή.

Ἡ ζωὴ πασχίζει διαρκῶς νὰ βγάλει, νὰ ξοδέψει, νὰ ικανοποιήσει τὸ ἄχτι της.

Τὸ ἄχτι μπορεῖ νὰ φανερωθεῖ στὴ συνείδησί μας, ὡς θυμός, ὡς βρασμός, ὡς ὀργασμός, ὡς ἐπιθυμία, ὡς ὀρμή, ὡς ὀργή, ὡς ἀγάπη, ὡς μῖσος, ὡς συμπάθεια. Ἀδιάφορο, ἀρεκὶ νὰ ὑπάρχει.

Χάρις στὸ ἄχτι, ἡ ζωὴ εἶναι ζωὴ· κάτι τὸ πλάσσουν.

Τὰ ὄντα τῆς ζωῆς εἶναι παιγνίδια μέσα στὸ ἄχτι. Τὸ ἄχτι παίξει: ἀνδρείκελα του τὰ ἄτομα. Τὸ ἄχτι φέρει καὶ σύρει, κρατᾷ τὰ νήματα, μὰ καὶ μαστίγιο. Τὸ ἄχτι προστάζει, κυβερνᾷ. Τὸ ἄχτι ἐναντιωμένο, περιορισμένο, στενάζει, βογγᾷ, σκυθρωπάζει, πανοῦργα μελετᾷ νὰ ξεφύγει καὶ ν' ἀντιδράσει· ικανοποιημένο, ἀνοίγεται στὴ χαρά, ὡς ποῦ πάλι συναντήσει νέα ἐμπόδια καὶ νέες τοῦ ξαναγεννηθοῦν ἐπιθυμίες κι' ὀρμές, κι' ὀργές. Καὶ τότε πάλι, μαστιγώνει τὰ ζωντανὰ καὶ ξαναδυναμώνει τὴ φόρα του.

Ἡ ζωὴ-ἄχτι ἓνα καὶ μόνο σκοπὸ ἔχει: νὰ βγάλει, νὰ ξοδέψει, νὰ ικανοποιήσει τὸ ἄχτι της.

Καὶ γι' αὐτὸ πλάσσει· γι' αὐτὸ δημιουργεῖ· γι' αὐτὸ ἀναδημιουργεῖται· γι' αὐτὸ ἀνασυντίθεται καὶ παλινορδοῦνται μὲς ἀπὸ ἐρείπια. Φθορὰ καὶ δημιουργία εἶναι ἓνα γιὰ τὴ ζωή. Τὸ ἄχτι εἶναι ὁ ἄρματηλάτης ποῦ τὴ σπρώχνει ἀπὸ δῶ, τὸ ἄχτι εἶναι ὁ καβαλλάρης ποῦ τὴ σπρώχνει πρὸς τὰ ἔκει. Ὅλοι μας εἴμαστε κυβερνημένοι ἀπὸ ἓνα καὶ τὸ ἴδιο ἄχτι ποῦ ζητοῦμε νὰ βγάλουμε.

Μὰ τὸ ἄχτι αὐτὸ—τὸ ἓνα, τῆς ζωῆς, χωρίζεται μέσα στὰ ἄτομα. Κάθε ἄτομο ἔχει καὶ τὸ ἰδιαίτερό του ἄχτι καὶ κάθε ἄχτι παλαίει πρὸς τὰ ἄλλα.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἄχτι μὲ φόρα, μὲ κίνησι.

Κάθε βῆμα, κάθε πρόοδος σημαίνει πὼς ἡ ζωὴ ἐλευθερώνεται, βγάζει κάτι ἀπὸ τὸ ἄχτι της.

Τὸ ἄχτι στάσιμο καὶ ἀκίνητο, πιέζει, βαρύνει, καταθλίβει τὴ ζωή, τὴν κάνει νὰ πλῆττει.

Ὅρισμός του εἶναι ἡ κίνησις, ἀλλ' ἡ κίνησις μέσα ἀπὸ ἰσορροπίες διάφορες, ποῦ ἀφίνει πάντα τὴν πιὸ ἀπλῆ,

για νὰ γυρέψει μιὰ πιὸ σύνθετη. Κι' ζωὴ, ποῦ θέλει τὴ στασιμότητα καὶ τὴ μονιμότητα, εἶναι ἀναγκασμένη νὰ τὸ συνοδεύει στὲς ἀτέλειωτές του περιοδεῖες καὶ περιπέτειες, διαρκῶς νὰ συμβιβάζεται μαζί του.

Ἀνάλογα μὲ τὴν ὁρμὴ του, ἡ ζωὴ βαίνει πότε μὲ μικρὰ βήματα, καὶ πότε μὲ ἄλματα· ἄλλοτε πάλι φαίνεται σὰν νὰ σταματᾷ. Μὰ τὸ σταμάτημά της δὲν εἶναι ποτὲ παρὰ μιὰ ἐτοιμασία καινούργιου ξεκινήματος καὶ καινούργιας φόρας.

Τὸ ἄχτι εἶναι ξεχείλισμα ζωῆς.

Τὸ ἄχτι ἀκόμη εἶναι σὰν ἀέρας ποῦ πνέει, πότε ζέφυρος, πότε λαίλαψ.

Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ ἄχτι συνοδευμένο ἀπὸ φόρα πρὸς δι-
άφορες κατευθύνσεις.

Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ ἄχτι ποῦ γυρεύει νὰ ἐλευθερωθεῖ, νὰ ἐξωτερικευθεῖ, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἡ ἴδια ζητᾷ νὰ ξεσκλη-
θῇ.

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Νέος ὁ Ἡλίας Παντούλης ἀπὸ τὴν Κάλυμνο εἴκοσι χρονῶν ξενιτεύτηκε ἀπὸ τὸ σπιτικό του, ὅπως κι' ὅλα τὰ παιδιά τῆς πατρίδας του πὺν πηγαίνουν στὴ Ρωσσία. Αὐ-
τὸς ἐπῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἀφοῦ ἀνεργὸς καὶ ξέ-
νος ἔκατσε κάμποσο καιρὸ κι' ἔτρωγε ἀπὸ τὰ ἔτοιμα, εἶδε
ἐμπρὸς στὴν πόρτα ἑνὸς φούρνου μίαν ἐπιγραφή πὼς ζη-
τοῦν ἐργάτες. Ὁ φούρνος ἦταν ριχμένος μέσα στὰ παρασό-
κακα πὺν ὅλα μαζί τὰ λένε «**Μπλεμπεπιτσίδικα**». Κα-
τασταλάζουν ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἀνατολίτες πὺν φεύγουν ἀπὸ τὴν
Ἀνατολή. Καὶ φεύγουν σὲ λίγα χρόνια μεγάλοι γκαμηλιέ-
ριδες καὶ **τσελεμπήδες**. Κι' ὁ Ἡλίας χώθηκε μέσα στὸ
φούρνο...

Περνοῦσαν τὰ χρόνια. Δουλειά, κακοριζικιά κοντὰ στὰ
κάρβουνα καὶ σι' ἀλεύρια, καμένος καὶ καταψημένος σὰν
τ' ἄρνι στὸ ταψί. Ἄν τύχαινε νὰ μετρήσῃ τίς οἰκονομίες
του, δὲ θὰ εὗρισκε οὔτε τόσα πὺν τοῦ χρειαζόνταν νὰ γυ-